

ZWARTE WEDUWE

'There seems to be little doubt that sophisticated techniques have now reached the stage where, if murder is desired, a killer, once programmed and 'on behold', can be triggered into action.'

Sirhan Sirhan, mei 2012

Proloog

In dit werk moet je verlies incalculeren. Terwijl ze zich op de smalle bergweg concentreert, herinnert Carrie zich die woorden van Charles. Verlies van je waardigheid, van dierbaren, misschien zelfs van je eigen leven. Het is niets nieuws. Ze houdt er al rekening mee sinds ze moest vluchten voor de Siciliaanse maffia. Ze is niet bang, ze heeft geleerd de emotie angst uit te schakelen.

Maar nu gaat het om Adam.

In gedachten ziet ze voor zich hoe Greene hem liquideert. Hoe een kogel Adam omver blaast, hoe hij machteloos in elkaar zakt, het leven uit hem wegstroomt. Niet aan denken. Niet Adam. In de autospiegel ziet ze geen geruststellend licht van koplampen, niets anders dan inktzwarte leegte. Er moet een simpele reden zijn dat hij er niet is. Autopech, een verkeerde afslag genomen, opgehouden bij de douane op het vliegveld. Misschien weet hij al waar Greene naar toe gaat en heeft hij een andere route genomen. Maar waarom laat hij dan niets van zich horen?

De weg is slecht verlicht, maar ze rijdt als een formule 1-coureur en al achtervolgt ze de Porsche Cayenne al twee uur, ze verslapt geen moment. De adrenaline stroomt door haar lijf, haar ogen zijn als verankerd op de achterlichten van de auto die in de bochten verdwijnen om dan weer als vuurvliegjes tegen de donkere bergen omhoog te kringelen. Ze weet hoe de man achter het stuur eruitziet: een karakteristieke kop met sluik blond haar, spiedende ogen, een rechte neus en een brede mond. Hij is van haar leeftijd, misschien iets ouder, vijfendertig hooguit. Toen ze hem enkele uren eerder observeerde, dacht ze aan een playboy, met zijn modieuze, dure kostuum en flamboyante uitstraling. Een fake laagje beschaving om zijn ware identiteit te verhullen: die van een niets en niemand ontziende terrorist.

Ze geeft gas. Ze had hem kunnen pakken. Adam ook, op Schiphol. Maar types als Greene laten nooit iets los, en ze willen weten in opdracht van wie hij opereert. Wat zijn volgende stap is. Een kogel door zijn hoofd hoort niet tot haar orders hoe graag ze dat ook zou willen. Dus jaagt zij nu hier in de Noord-Italiaanse bergen achter de Cayenne aan.

Lecco, 12 km. De klok op het dashboard geeft aan dat het kwart over negen is. In de namiddag kreeg ze een sms'je van Adam: 'Volgens sms Fox komt onze vriend G. om 18.20 uur aan op Treviso. KLM 730. A'dam. Kom eraan. Neem nog contact met je op.'

Fox staat voor Sir Charles Cavendish. Hoofd van Securicor, de kleine veiligheidsdienst van de NAVO. Een onschuldige boodschap over een vriend die op het vliegveld van Venetië arriveert. G. Greene. Uit A'dam. Amsterdam.

Kom eraan. Maar ze heeft haar partner niet gezien in de aankomsthal.

Van tijd tot tijd kijkt ze in de spiegel in de hoop dat hij ergens achter haar rijdt. Ze houdt afstand, ook nu terwijl ze Adam opnieuw probeert te bereiken en zachtjes vloekt wanneer het ook dit keer tevergeefs blijkt. Ze zucht en strijkt even over het geruststellende staal van de Beretta op haar dijbeen.

In een haarspeldbocht verdwijnen de achterlichten van de Cayenne. Ze rijdt door, geeft extra gas maar de lichten duiken niet meer op. Vloekend remt ze en keert de auto. Rijdt langzaam dezelfde weg terug, met gedimde lichten. Het duurt even, maar dan passeert ze een smal zijweggetje, verscholen in het groen.

Ze zet haar auto stil in de berm en stapt uit.

Aan de overkant van de weg lijkt de wereld op te houden in de duistere diepte van een ravijn. De maan komt tevoorschijn tussen de inktzwarte wolken, bladeren ritselen in de wind, overall om haar heen hoort ze het typische gezang van krekels en even heeft ze het gevoel dat ze hier niet thuishoort, dat ze weg moet gaan, liefst zo snel mogelijk. Ze huivert, houdt zichzelf voor dat dat door de wind komt en loopt door, ziet dan de Cayenne staan, aan het einde van een oprijlaan geflankeerd door cipressen. Aan de pilaar van een openstaand hek glanst een koperen bord.

Residenza del' Lago di Garlate.

Een villa tegen de rotsen gebouwd, vlak bij het Como-meer, een luxe zomerhuis zoals er hier zo veel staan. Onder de naam van het huis staat die van de eigenaar. G. Cassini. Ze kent de naam. Giuseppe Cassini, agent van de Italiaanse veiligheidsdienst AISI en contactman van Securicor.

Ergens bij de villa weergalmt een kreet. En nog een. De wanhopige gil van een man in doodsangst.

Ze rent al. Tussen de hekken door, het pistool in haar hand, tot ze vlak bij de villa stil blijft staan. Op schootsafstand balanceert een figuur op het pannendak. In het schijnsel van de maan oogt hij spookachtig, met zijn armen gespreid als een reusachtige meeuw op het punt van vliegen. Een man in een witte badjas, zijn haar in de wind. Misschien iets minder gezet dan ze zich herinnert, maar het moet Cassini zijn. Hij klautert verder omhoog en dan ziet ze achter Cassini een tweede man, die hem volgt. Cassini is langzamer, onhandiger ook, hij glijdt uit en klauwt zich alsnog vast aan de hoge schoorsteen. De man heeft een pistool in zijn hand, maar hij richt het niet op Cassini en beweegt zich lenig als een kat in zijn richting. Ze ontgrendelt haar Beretta, wil richten, maar de man is ineens uit haar zicht verdwenen.

Dezelfde wanhopige stem klinkt. ‘Guida! Guida!’ Cassini’s stem.

Ze haast zich, klimt via een pergola het dak op, trekt zich op aan de goot en richt haar pistool. Maar ze ziet de man nog steeds niet. Alleen Cassini is er nog: hij balanceert naast de schoorsteen op de rand van het dak en dreigt elk moment zijn evenwicht te verliezen om het ravijn in te storten.

‘Guiseppe?’ roept ze. ‘Io sono Carrie! Securicor. Ik kom je helpen.’

Hij kijkt om, lijkt wel in shock. De angst in zijn blik is bijna voelbaar.

‘Het is oké, Giuseppe,’ zegt ze. ‘Herken je me? Carrie... Pas op, mannaggia, je zult vallen.’ Ze steekt haar hand naar hem uit, en op datzelfde moment maakt Cassini zich los van de schoorsteen. En springt. Even lijkt hij roerloos in de lucht te hangen en dan kan ze niet anders dan in afgrijzen toekijken hoe de wind hem pakt, hoe hij tollend als een aangeschoten vogel de diepte in stort. Ze blijft roerloos staan, zijn wanhopige stem echoënd in haar oren. Guida.

Pas als ze opnieuw een stem hoort, draait ze zich om. Een man, vloekend, het geluid komt van achter de villa. In een taal die ze niet verstaat. Maar dan wel, Engels. Help! Please help me!’

Een moment is ze in de war. Cassini? Maar dat is onmogelijk, hij sprong, het kan niet anders of hij is te pletter geslagen en dood... En dan dringt het tot haar door. Adam. Adam! Goddank, hij leeft, maar... waar is hij?

Als ze een motor hoort starten, haast ze zich via de pergola het dak weer af. Ze rent, zo hard ze kan, springt over struiken, haar hart bonkend in haar keel. Adam is in gevaar!

Dan staat ze hijgend stil, plotseling pal voor haar autolampen die in volle vaart op haar afkomt. Niet de Cayenne. Een cabrio. Italiaans kenteken. Cassini’s auto, vermoedt ze. In een flits het verbeterde gezicht van Greene, dan duikt ze op het nippertje opzij. De auto verdwijnt met gierende banden uit het zicht.

Achter haar wordt een andere auto gestart, ze draait zich snel om: de Cayenne rijdt langzaam van een steile helling naar het meer maar opeens staat hij weer stil. Een man stapt uit, klapt het portier dicht en duwt de wagen verder de helling af. Adam. Adam zit in die auto. Adam die haar telefoontjes niet beantwoordde, die ze niet op het vliegveld zag. De man kijkt op, en heel even ziet ze hem, het donkere trainingspak, zijn kale schedel, glimmend in het maanlicht. Hij trekt zijn wapen. Ze is hem voor, richt haar Beretta en schiet, maar op datzelfde moment is hij al weggedoken in de struiken. Enkele vogels fladderen krijsend op. Een fractie van een seconde aarzelt ze, gunt hem niet dat hij ervandoor kan gaan. De Cayenne rolt ronkend de helling af en glijdt het water in. Terwijl ze de sprint heeft ingezet, verdwijnt de wagen onder water. Ze haalt een keer diep adem en duikt de wagen achterna. Het witte licht van de koplampen laat de rotsachtige bodem wazig oplichten. Zwemmen kan ze als de beste: als kind al dook ze naar de conusslakken voor hun gif. Met haar ene hand klampt ze zich vast aan de auto, in haar andere hand heeft ze de Beretta, waarmee ze uit alle macht op de zijruit van het voorportier beukt. Ze ziet hem. Adam. Met ogen waarin ze paniek leest. Haar longen lijken te barsten, het bloed perst zich samen in haar hoofd maar dan breekt eindelijk het glas en kan ze een arm naar

binnen steken en het portier naar zich toe trekken. En dan, goddank, een grijnzende lach, hoewel niet overtuigend. Hij steekt zijn geboeide handen naar haar uit. Ze trekt hem de auto uit, mee omhoog, tot ze naar adem happend samen boven water komen.

Ergens in de bergen zwelt het naargeestig gejang van een sirene aan. Adam ziet bleek maar zijn blauwe ogen fonkelen als diamanten als ze hem bezorgd opneemt.

‘Waar bleef je nou,’ zegt hij hoestend.

‘Stronzo,’ zegt ze. Ze lacht, opgelucht. ‘Laat me je helpen want je kunt amper op je benen staan.’

Terwijl ze hem ondersteunt en ze druipend van het water naar haar auto lopen, denkt ze aan Charles’ woorden: verlies incalculeren.

Dat is ongetwijfeld waar. Maar niet als het aan haar ligt.

Met de zelfverzekerdheid van een geboren winnaar maakt Edmund Schneider de knoopjes van de blouse los. Eentje heeft waarschijnlijk al niet meer goed vast gezeten en valt met een tinkelend geluid op de vloer. Dat ergert hem, maar zij reageert niet. Ze lijkt dwars door hem heen te kijken als hij de blouse langs haar schouders omlaag trekt. Kalm.

Hij klapt één keer kort in zijn handen. Een kil, droog geluid. Onmiddellijk is al haar aandacht voor hem. Haar sterk vermagerde gezicht straalt nog amper enige vrouwelijkheid uit; de contouren van haar kaaklijn hard, de neus groot en krom. Van de zachtheid die moeders van nature in zich hebben, is niets te bespeuren. In gedachten markeert hij met viltstift de stippelijntjes op haar huid voor de verfraaiing die hij normaal gesproken zou uitvoeren bij een dergelijk gezicht. De neus kleiner, recht, de jukbeenderen voller. Maar bij haar zou het pure tijdverspilling zijn, als alles gaat zoals hij wenst, zal er straks niet meer van haar overblijven dan restanten van afgerukte ledematen, flarden kleding.

‘Je weet dat dit het allerbelangrijkste is,’ zegt hij, ‘wat je kunt doen, kunt bereiken.’ Ze knikt. ‘De momenten van zwakte,’ vervolgt hij, ‘heb je achter je gelaten, Jina, ik heb je geholpen je waardigheid terug te vinden.’ De glimlach rond haar smalle lippen verbreedt zich. ‘Ja, ja, dat is waar,’ zegt ze.

‘Geloof in God, in Allah, maar vooral in jezelf. In wat je doet. Je bent sterk. Dit is wat je wilt, je bent bevoorrecht dat je zoiets wezenlijks mag doen voor je land, voor de vrede. Je wordt een heldin, een legende.’

De deur gaat open. Verstoord kijkt hij op. ‘Ja?’

‘Er is telefoon voor u.’

‘Niet nu,’ snauwt hij. ‘Ik heb je toch gezegd dat ik niet gestoord wil worden?’

‘Maar... uw moeder...’

Even aarzelt hij, zegt dan, gedecideerd maar zachter: ‘Zeg haar dat ik terug zal bellen.’

Als de deur weer dicht is, merkt hij dat ze nog steeds glimlachend naar hem kijkt.

Bemoedigend legt hij een hand op haar arm. ‘Een heldin,’ herhaalt hij. Beheerst tilt hij de bomgordel uit de doos. Twaalf zilverkleurige staven, bijeengehouden met zwart band. De draden zijn onderling en met een handmatige ontsteker met elkaar verbonden. De gordel sluit als een ceintuur om haar magere taille. ‘Denk aan je kind,’ zegt hij. ‘Aan het idee dat je dat straks weer in je armen kunt sluiten.’

Hij heeft haar in dagelijkse sessies overtuigd van het belang dat christenen en moslims samenwerken, en dat alles mogelijk is als mensen ergens pal voor staan.

‘Zelfs Paus Franciscus heeft in Turkije de Blauwe moskee bezocht,’ zei hij, ‘en daar samen met een moslim gebeden. Sámen. Voor een toekomst zonder oorlogen of geweld waar ook jij aan bij kunt dragen, Jina. Mits je gelooft in dat doel. De vrede.’ Om haar vervolgens in lange betogen duidelijk te maken dat totale vrede alleen een kwestie is van de haatzaaiers eruit filteren. De extremen die altijd en overal tegen zullen zijn en blijven, die nooit tevreden zullen zijn met wat voor wereld en leiderschap dan ook. Degenen die hun levenslust halen uit vijandigheid, uit vechten. Uit haat.

Bij de een duurt het proces langer dan bij de ander. Krantenartikelen vormen de basis, waarbij hij teksten heeft geselecteerd die dat onderbouwen. Keer op keer herhaalt hij wat de mensheid nodig heeft. Jina is gevoelig voor religie. Ze gelooft heilig in het hiernamaals. Het is de kunst de zwakke plek te vinden. Bij haar is dat religie. En haar kind. Natuurlijk. Kinderen maken zijn werk eenvoudiger. Kinderen – het verlies ervan – zijn de reden dat ze de laatste stap zetten. Filmbeelden van lijdende kinderen in oorlogsgebieden ondersteunen zijn argumentatie.

‘Je kind is het slachtoffer geworden van al die haat, Jina. Maar je weet net als ik dat je haar straks weer zult zien.’ Ze knikt, haar ogen groot van verlangen. ‘Je bent dit aan je dochter verplicht,’ vervolgt hij. ‘Niet uit wraak want wraak dient niets. Maar juist om de miljoenen andere moeders en hun kinderen te beschermen tegen de haatzaaiers en oorlogshitsers, begrijp je.’

Natuurlijk begrijpt ze dat. Inspelen op moederliefde. Er vallen tranen tijdens de sessies. Veel tranen. Oude wonden worden opnieuw tot bloedens toe opengereten. Het werkt, zoals altijd, vrouwen daarin te laten geloven. Alles lijdend ondergaan, zo vrouweigen. Is dat wat ze wil nalaten? Ze is immers toch al ten dode opgeschreven.

‘Wij, jij, je kind, alles en iedereen is tijdelijk, ons aardse bestaan is per definitie eindig. Maar alleen degene die het onrecht bevecht en daar het aardse leven voor wil offeren, wacht het eeuwige leven. Wil je dat, Jina?’

De vraag is overbodig. Zijn wil is de hare. Nog steeds is hij verbaasd hoe Birgit ze zo ver weet te krijgen dat ze tot alles bereid zijn, zelfs hun leven te geven. Maar het lukt haar telkens weer om labiele mensen heilig te laten geloven in wat ze wordt opgedragen. Wat dat betreft verschilt het niet zoveel van religie. Birgit Meyer beheerst die techniek als geen ander en het lukt hem steeds beter. Nog even, en hij heeft haar niveau bereikt. Oefenen, veel oefenen, zegt Birgit. Ervaring maakt deskundigheid. Haar techniek, het vasten en zijn sessies: een gouden combinatie.

‘Ik bewonder je moed, Jina, en bedenk dat je hiermee kunt laten zien dat ook vrouwen iets waard zijn, niet alleen om de man te dienen.’ Bijna liefkozend strijkt hij met een hand over haar haar en raakt even de tatoeage in haar hals aan voor hij op zijn horloge kijkt. ‘We gaan,’ zegt hij dan.

Hoe overtuigd ze ook zijn, hoe loyaal en hoe gewillig ook, het kan mis gaan. Zoals met Giuseppe Cassini. Terwijl Edmund de Mercedes de ring van Antwerpen opdraait, laait de woede weer in hem op. Ook Birgit kan het niet verklaren waarom Cassini bij zinnen kwam. Goddank dat ze hem al in de gaten hielden. Karl had hem bijna te pakken maar hij verkoos zijn dood door van het dak te springen. Ook niet zo erg. Hij viel dertig meter de diepte in, er is niet veel van hem over. Misschien zullen ze ontdekken dat hij bepaalde medicijnen gebruikte. Dat zal geen probleem zijn. Niets wat de man met hem of de kliniek in relatie zal brengen, hooguit dat hij er een tijdje was om te herstellen.

Toch kan hij er slecht tegen dat het niet is gegaan zoals het was gepland. Hij vloekt bij de gedachte aan de twee agenten van Securicor, de veiligheidsdienst van de NAVO. Adam Kaplan, een man met diamantblauwe ogen, en Carrie de Graaff, de vrouw die helaas verhinderde dat Kaplan omkwam bij Cassini. Kaplan moet Jörg gevolgd zijn omdat die imbeciel in Amsterdam het vliegtuig naar Venetië onder de naam Greene boekte. Jörg Meyer is een professional maar ijdel en soms te zelfverzekerd. Hij schakelde Kaplan wel uit maar hield er geen rekening mee dat De Graaff er was. Nog dommer. Iets minder geluk aan zijn zijde en ze had Karl uitgeschakeld. De tijd komt nog wel dat hij Jörg zal straffen en hem eraan zal herinneren dat hij zijn leven heeft gered en als dank geen domheid tolereert.

Moeiteloos passeert hij de grensovergang met Nederland en glimlacht bij de gedachte aan de paniek die straks voor de zoveelste maal zal losbarsten en het einde in zal luiden van het krachteloze monstrum dat Europa heet. Het is jammer dat Birgit er niet bij is, ze heeft Jina in Antwerpen laten wennen aan de hectiek van een Europese stad maar is terug naar Braunau om een andere vluchtelingen voor te bereiden, zoals de Syrische Rana van wie ze hoge verwachtingen heeft.

Terwijl hij de borden naar Amsterdam volgt, bedenkt hij genoegzaam dat de veiligheidsdiensten, Europol en de NAVO nog altijd in het duister tasten. En zelfs de Israëli's. Het vervult hem met trots dat zelfs de roemruchte Mossad nog steeds niet weet wie er achter de aanslagen zit, waarbij een van hun mensen omkwam. Al heeft een Israëlische agente het spoor van Jina vanaf Sicilië gevolgd. Hoe is hem een raadsel maar Karl heeft haar naar Amsterdam gelokt, samen met een collega van haar. Dus ook hun einde is nabij.

Als hij het doel nadert, belt hij Karl die op hem wacht in zijn auto. ‘En?’

‘De Israëlische staat aan de overkant.’

‘En de ander?’

‘Is net voor gezorgd.’

Gerustgesteld beëindigt hij het gesprek. Van Karl kan hij tenminste op aan, die ruikt het gevaar al voor het in zijn buurt komt. Een prima schutter, ook, al heeft hij een voorkeur voor messen. Karl is net een kat, hij speelt graag met zijn prooi voor hij die vermoordt. En daarom

loopt hij nog wel eens een schrammetje op. Hij heeft het hem afgeraden, maar uiteindelijk is het Karls eigen beslissing hoe hij een klus klaart. Als hij het maar doet. Hij kijkt even opzij. Jina lijkt zich er niet van bewust waar ze is en staart apathisch voor zich uit.

Heel goed.

Nog twee straten naar het Waterlooplein, eenmaal links, eenmaal rechts, en dan laat hij de Mercedes afremmen in de buurt van de synagoge. Hij kijkt in zijn spiegel. Karl stapt uit de Volkswagen achter hem, loopt dan met een weekendtas naar een appartementencomplex tegenover de synagoge. Niemand lijkt aandacht schenken aan een man in trainingspak met een weekendtas, evenmin aan een vrouw in een djellaba. Hij denkt een ogenblik vol verwachting aan een andere koning, en aan de opdracht die Birgit aan Rana en de andere vrouwen moet geven.

De mooie, jonge vrouw valt hem op als hij de omgeving afspeurt. Ze maakt foto's alsof ze een toerist is die de stad voor het eerst ziet. De Mossad-agente. Karl heeft zijn werk inderdaad goed gedaan.

'Herken je haar?' vraagt hij, wijzend.

Jina knikt, haar ogen strak op de Israëlische gericht.

'Zij is verantwoordelijk voor de dood van je kind, Jina. Trek je niks van haar aan, ze zal je volgen en dat is de bedoeling. Denk eraan hoe je je dochttertje straks zult omarmen.'

Ze glimlacht alsof het al zo ver is.

De Israëlische wandelt in de richting van de synagoge, maar kijkt onophoudelijk om zich heen. Hij wacht nog even om Karl tijd te geven zijn positie in te nemen.

'Je kunt het, Jina, je bent er klaar voor. Blijf kalm, God is met ons.'

Eindelijk kijkt ze naar hem, al lijkt ze iets anders te zien. Hij drukt de afstandsbediening in haar handen. Ze trekt haar djellaba op en stapt uit. Hij kijkt haar na, hoe ze over het plein loopt, en verder, naar de ingang van de synagoge. En hoe de agente Jina volgt. Niemand die aandacht voor haar heeft, er lopen er tientallen rond zoals zij. Nerveus pakt hij het apparaatje uit het dashboardkastje. Hij moet opschieten, ook al kan niemand de Mercedes traceren, hij loopt met alle beveiligingscamera's een risico door hier te zijn. Jina staat stil en kijkt op terwijl ze met haar vrije hand naar de tatoeage in haar hals tast, dan loopt ze verder, stap voor stap.

'Toe maar,' fluistert hij, 'doe het, en dan is alles voorbij.' Hij kijkt omhoog naar het dak van het gebouw waar Karl nu moet zijn en schakelt zijn telefoon in. 'Ze is er bijna,' zegt hij. 'En de Israëlische volgt haar.'

'Ik heb haar in het vizier,' krijgt hij als antwoord. 'Jina is nu vlak bij de ingang. Pas op. Achter je nadert een politieman.'

Hij ziet de agent in zijn spiegel, de man houdt zijn pas in naast zijn wagen en hij opent het raampje. '*Entschuldigung*,' zegt hij, 'ik weet dat ik hier niet mag staan. Ik zoek de parkeergarage.'

'Aan de overkant, meneer,' zegt de agent, die even tegen zijn pet tikt en dan verder loopt.

Al zou hij argwaan koesteren over een Duitser in een Belgische Mercedes, hij zal het niet kunnen navertellen. De Israëlische staat stil en hij veert ongerust op. Jina staat ook stil. Waarom aarzelt ze, is er alweer iets mis?

Net als hij Karl wil aansporen, ziet hij hoe de Israëlische in elkaar zakt.

En dan barst de hel los: de hel voor de mensen die zich in de synagoge en op het Jonas Daniël Meijerplein bevinden, en niet weet wat ze overkomt. Voor hem is het herkenbaar. En in dit geval niet de hel, maar de hemel, vandaag kan niets tippen aan het geluid van een explosie, het gegil, aan de trillingen die de Mercedes doen schudden en die hij tot in zijn maag en tenen voelt. Even drukt hij zijn hand tegen zijn oor, omdat het harder lijkt te suizen. Terwijl de wereld voor hem in dikke wolken van grijze en zwarte rook verdwijnt, start hij de auto en rijdt rustig weg. Een politiewagen komt hem met gillende sirene tegemoet.

Hij moet niet vergeten zijn moeder te bellen.